

чою державою зі своїми проблемами, труднощами, а часом і серйозними негараздами. Тож для себе я закріпив справжній дар Володимира Івановича – тактовність, доброзичливість, вміння знайти підхід до кожної особистості, обійти гострі кути і зорієнтувати її на творчість, щоб вона розкрила себе якнайповніше. Нині цю чесноту називають гарним словом – толерантність. Володимир Рожок володіє нею повною мірою. Усвідомлюючи цінність талановитої особистості, він підтримував її, а після відходу митця в небуття зберігав пам'ять про нього, не давав забути про його внесок у культуру. Ось один лише приклад: Володимир Іванович став не лише великим шанувальником генія Стефана Турчака, а й справжнім його сподвижником. Маю на увазі, насамперед, організований ним і нині широко відомий Міжнародний конкурс диригентів імені С. Турчака, наукові і публіцистичні статті, книги Володимира Рожка, присвячені «сонячному маестро». Наскільки мені відомо, розкішно видана його монографія «Стефан Турчак» отримала навіть спеціальну відзнаку – «Книга 2014-го року»!

Завдяки своїм глибоким знанням української музичної культури, історії її розвитку, Володимиру Івановичу завжди вдається бути на вістрі доленосних подій для музичної культури. Досить назвати організовані ним Міжнародний балетний конкурс імені Сержа Лифаря, Міжнародний конкурс імені Володимира Крайнева для піаністів чи повернення після десятилітньої перерви конкурсу імені Миколи Лисенка, якому він надав, до того ж, рівень Міжнародного! Причому робилося все це у непрості для культури і нашої країни часи.

Скажу, що мені надзвичайно імponує така самовідданість Володимира Івановича і його служіння високому мистецтву. А ще – його непростий, складний, але красивий життєвий поступ, який він пройшов, торуючи шлях до Олімпу. Уявіть собі талановитого сільського хлопчика з рідної йому Чернігівщини, який завдяки наполегливому навчанню і виснажливій праці самостійно досяг високих посад і найвищих звань, здійснивши, можливо, головне своє життєве призначення – очолив провідний і найкращий навчальний музичний заклад у нашій державі!

Мокренко А. Ю.

СЛОВА ВДЯЧНОСТІ

Дозволю собі почати зовсім не оригінально: «Життя прожити – не поле перейти», наповнюючи цю, зовні просту формулу зовсім не простим, а частіше – навіть важким змістом, непередбачуваними колізіями, особистими і суспільними викликами долі на тому шляху. Особливо це стосується людей, які, йдучи тим шляхом, відповідають не лише за себе, а й за інших, за малі чи великі колективи, їх життєвий тонус, їх життєву реалізацію.

Володимира Івановича Рожка знаю з кінця 80-х років минулого століття, коли ступив на сцену тоді Державного академічного театру опери та балету, у якому Володимир Іванович був одним із заступників генерального директора. З тих пір минуло багато часу, а ще більше відбулося історичних змін у долі України. Зустрілися ми в Національній музичній академії України, де я вже працював з 1985 року педагогом з вокалу, а він висунув свою кандидатуру на посаду керівника цього славного закладу і колектив обрав його ректором.

Мені тим легше оцінити його внесок у розвиток і діяльність цього закладу – нашої спільної Alma Mater – бо й сам пройшов на той час складну і сувору школу як генеральний директор – художній керівник Державного академічного театру опери та балету УРСР імені Т. Г. Шевченка у перші, нелегкі роки становлення незалежної України (1991–1999) і мав не лише великий творчий досвід, а й досвід керівництва великим і славним колективом (1300 осіб) талановитих колег з тогочасними проблемами виживання театру та його інтенсивної гастрольної діяльності по всьому світу. Звісно, не минають проблеми різного штибу і ректора консерваторії, цього видатного закладу мистецтва й духовності України. Мені зрозумілі турботи Володимира Івановича, який доволі впевнено несе свій хрест.

Навчаючись (паралельно з моєю інженерною діяльністю) у Музичній академії, а потім працюючи в ній, мені довелося «пережити», як то кажуть, керівництво п'яти ректорів. Не вдаючись детально у різні аспекти життя Академії, узагальнено можу лише стверджувати: чи не найкраще враження справляє саме діяльність ректора Володимира Івановича Рожка. Гадаю, в його позиції керівника є досить і професійності митця, і твердості, і делікатності, і державного мислення. У дні його ювілею можу лише подякувати йому за докладені зусилля і побажати нових плідних задумів, нових сил у служінні Мистецтву, народові України.